

Irodalom

Terék Anna

Lángoló föld

Nézek utánad,
lábnyomaidat elhordja
a szél, beissza az esővel
a por.
Nem marad utánad semmi sem.

Sárga a föld körülöttem,
kiszáradt mezők szélén állok.
Gyújtom a mezsgyét,
elképelem, hogy
a kóróval együtt ég majd
el az emléked, lábad nyoma,
s hogy azok a lángok majd
eljutnak utánad
a levegőben,
megkeresnek ott
Amerikában is,
és bárhová bújsz,
megnyalják majd a lángok
az arcodat.

Tüskék között állok,
üres tenyerekkel.
Így hagytál itt,
magamraszáradva,
belekötözve ebbe a világba.
Mintha szökni csak egyedül
lehetne.

Ott könyökölsz Tennesseeben,
a sivatagba húztad magad után
azt a vércsíkot.
Nézel vissza felém,
nem látsz, eltakar az ég,
eltört kettőnk közt a világ.

Fekszel a parton,
nyelved alatt homok.
Nem érsz el soha az óceánig,
hiába kúszol,
húzni fog vissza mindenhol
téged az Isten,
a hajdnál fogva ráncigál
vissza majd
az én szívem felé,
hogyan ne tudj otthonra találni,
más nők lába közé félni.
Minduntalan hátra rántja majd a fejed,
nem tudsz befejezni egyetlen csókot sem,
mert elmenekültél.

Húzod azt a véres csíkot magad után,
látja fentről, merre mentél,
az én Istenem.
Köveket tör szét majd fejedben,
összeroppantja szorításával az állad.
Beletörnek a szádba a csókok,
nem lesz nő, aki otthont
ad majd neked,
mert itt hagytál,
egyedül remegni,
a katonák szemében.

Lehúnyt szemmel látom
magam előtt,
ahogy a hajó korlátjánál állsz.
Fújja arcodat a hideg levegő.

Magamban elképzelem,
hogyan minden izmodba
ólomcsíkot varr a távolodás,
hogyan a csontjaid mellett
az emlékem nehezül,
görbül tőlem a hátad,
hajlanak csontjaid,
a gerinced ropog.

De tudom, ha kell
hasoncsúszva is
eljutsz abba az új világba.
Hát legyen tele homokkal a szád,
legyen üres minden nappalod,
vessen ki ágyából minden éjszaka,
vessen ki nők lába közül minden bánat,
hulljanak ki fogaid,
hogy engem itt,
ezen a lángoló földön hagyta.

A szerző a mű megírásának ideje alatt Térey János irodalmi ösztöndíjban részesült.

A Vajdaság az a hely, ahol a történelem kegyetlen sodra kipréseli a magyarságból az egy főre eső legtöbb tehetséget. Innen jött Terék Anna, aki immár sikeres író. Méltán. Néhány hónappal ezelőtt sokan talán még némi flegmasággal tölték volna félre az itt publikált versét, amiben bizony mélyre megy, egészen a boszorkányösök átokszóró szómágiájáig. És semmi póz. Minden pont, minden vessző a helyén, ahogyan szembefordul azzal, aki sorsot mér rá. Lassan pedig elkezdhet derengeni, hogy az, amit számára kikerülhetetlen szövevénné tett a szerbiai háború, immár lopakodva szövődik át hozzánk is, sőt, az egész, boldog Európába.

Terék Annának nem csak egy arca van. Felderítő utakra vállalkozik a könnyebb műfajokban is, időnként humort is csillantva. Az alábbi kritika egy műfaji határokon mozgó darabjának újvidéki bemutatójáról készült. Mindenképpen jó, hogy ilyen széles palettán próbálja ki magát. Sok-sok alámerülés, sok-sok alkotás jön még, ami után várjuk egy jó alapokra felépített életmű meghatározó darabját.

(Szerk.)